

Hans Hansen: Idet jeg tillader mig at henvise til mine Udtalelser ved første Behandling, hvor jeg gjorde gældende netop det, den ærede Ordfører for de Radikale nu siger, at han har mødt ude i Landet, at Tiden ikke var inde og særlig ikke inde til at forhøje de højeste Tjenestemandslønninger, forekommer det mig dog, at vi her i al Almindelighed faar et andet Indtryk, end man er vant til. De forskellige Ordførere har hver for sig afgivet en, skal vi sige, velmotiveret Undskyldning for, at de er gaaet med. Det gælder for dem alle. Jeg forstaa saaledes godt den ærede socialdemokratiske Ordfører, naar han i sin Kvide anraaber Finansministeren om, at der administrativt maa blive sørget for, at de højeste Tjenestemænds Adgang til Bierhverv vanskeliggøres. Jeg forstaa det saa meget mere, som der i Lovforslagets § 375, som angaar Landpostbudene, findes en Bestemmelse, hvori der staar — og det er for Resten det eneste, som Landpostbudene faar —, at det skal i saa stor Udstrækning som muligt tilstræbes, at de nuværende Landpostbudes Arbejdskraft udnyttes fuldt ud. Det er alt, hvad Landpostbudene faar, saa jeg forstaa saa udmærket, naar den socialdemokratiske Ordfører med Hensyn til de højestlønnede Tjenestemænd anraaber Finansministeren om, at der administrativt sørges for, at der ikke gives Adgang til Bierhverv. Nu er dette, at Embedsmænd har Bierhverv, efter min Mening kun et Udtryk for, at man ikke udnytter Arbejdskraften. Hvis man udnytter Tjenestemandens Arbejdskraft, vedkommer det efter min Mening virkelig ikke Staten, om han har Bierhverv eller ej. Det, det drejer sig om, er, at man udfylder den Stilling, man er sat til; det gælder det om for Staten og for den højtærede Finansminister at sørge for. Jeg forstaa ogsaa saa udmærket, naar det ærede Medlem Hr. Hans Jacob Sørensen som Ordfører for Partiet Venstre kommer med den Undskyldning, at de føler sig forpligtede af deres Aftaler. Denne Egenskab, at man føler sig forpligtet af en Aftale, skal jeg ingenlunde underkende, men jeg vil dog gerne i denne Forbindelse sige, at Mindretallets Betænkning forekommer mig at være rent ud forbavsende, for naar man der aabent erklærer, at man føler sig bundet ved en Aftale, kan det naturligvis gælde de Mænd, der er gaaet ind i Aftalen, men jeg vil dog gøre opmærksom paa, at den Tilslutning, der blev givet i Kommissionen, blev givet under et helt andet Forhold end det, der foreligger i Dag. Vi ved jo alle, at der staar i Grundlovens § 55, at

en Rigsdagsmand kun er bundet af sin Overbevisning, og selv om man personlig føler sig bundet af sit Løfte, ja saa bliver det de enkelte Medlemmers Sag, om de kan bringe deres Afstemning i Samklang med Grundlovens § 55 eller ikke. Derfor forstaa jeg saa udmærket godt det ærede Medlem Hr. Hans Jacob Sørensens Undskyldning. Og jeg fortsaar ogsaa saa godt det ærede Medlem Hr. A. M. Hansens Undskyldning, naar han paaberaaber sig, at der dog ogsaa er noget godt i Lovforslaget. Det minder i høj Grad om Konen, der bagte Gift i Pandekagen; hun trøstede dem, der fik Pandekagen, med, at Pandekagen dog ellers var god. Der er noget mærkeligt i i dette Øjeblik at skride til en Forhøjelse af de højeste Tjenestemandslønninger, det giver jeg det ærede Medlem Hr. A. M. Hansen Ret i. Derfor vil jeg med disse Bemærkninger anbefale ærede Medlemmer at stemme mod dette Lovforslag ved tredje Behandling.

Svend Nielsen: Jeg vil gerne tilstaa, at jeg havde haabet og indtil for nylig ventet, at vi ikke skulde se dette Lovforslag mere i denne Samling. Jeg havde ventet, at sund Fornuft hos Tingets ærede Medlemmer vilde have hindret det, og med Henblik paa den økonomiske Tilstand, som for Tiden er raadende i det danske Landbrug, mener jeg, at en saadan Forventning var fuldt ud berettiget. Forholdet er jo, som vi alle ved, at der er sket et saa kolossalt Prisfald paa Fødevarer, at Landbrugets Indtægter vil blive en 300—400 Mill. Kr. mindre i Aar end i Fjor. Paa Baggrund af dette Forhold var det fuldt ud berettiget, syntes jeg, at vente, at Lovforslaget vilde blive liggende i Udvalget. Men saaledes er det jo ikke gaaet; vi skal nu stemme om det, og hver især maa saa tage sin Stilling til det. Jeg vil gerne, inden vi gaar til Afstemning, motivere min Stilling til Lovforslaget. Og jeg vil da sige, at i den Tid, jeg har siddet her i Rigsdagen, erindrer jeg ikke et Lovforslag, jeg er blevet mere forbavset over end det, vi her staar overfor. Det gaar bl. a. ud paa, at Lønningsudgifterne skal forhøjes med godt 3 Mill. Kr. Det forundrer mig nu i og for sig ikke saa meget, at Regeringen foreslaar at sætte Udgifterne 3 Mill. Kr. op, vi er saa vant til her i Rigsdagen at blive præsenteret for store Udgiftsforslag fra den nuværende Regering, saa en 3 Mill. Kr. fra eller til kan saamænd ikke angribe Rigsdagsmændenes Nerver. Men, jeg finder ganske vist, at Tiden langtfra er egnet til en saadan Forøgelse af Udgifterne. De øko-